

dam progredi nat. Sistitur, ea definitione, quæ exinde n̄c s̄tias
μερισμό. Stagariæ 2. post. c. 3. audit.

§. 7.

Definitur autem à diversis diversimodè. Nos cum præ-
laudato Stagariâ Lib. 6. Nic. c. 5. eandem sic definimus: Η
Φρόνος ἐστιν εὖλος ἀληθής μετὰ λόγου πεπτική, περὶ τὰ ἀνθρώ-
πων ἀγαθὰ καὶ κακά. Prudentia est habitus cum rectâ ratione
actius circa ea, quæ homini bona sunt & mala. Hanc defin.
paucis evolvemus.

§. 8.

Genus ergo constituimus *Habitum*, his induiti rationibus
(1.) quia prudentia est virtus. Sicut autem de virtute dicitar,
quod sit Habitus, ita de Prudentia idem affirmatur. Nam
quicquid affirmatur de genere universaliter, affirmatur etiam
de specie, quæ sub genere continetur. Atqui de virtute in ge-
nere affirmatur, quod sit Habitus, 2. Ethic. c. 6. E. (2.) quia est
virtus mentis. Jam verò Philosophus 2. Ethic. c. 4. tria sunt, ait,
in animo: πάθη, δύναμεις, εξεις. Horum ergo aliquid erit pru-
dentia. Non autem est πάθος sive affectus. (1.) affectus enim
cuique insunt à naturâ: prudentia non item, sed doctrinâ & expe-
rientialia comparatur. E. Prudentia non est affectus. (2.) πάθη nec
laudi nobis cedunt, nec vitio: propter prudentiam verò meremur
laudem. E. Major probatur. Non enim qui lxtatur, vel alio
quodam affectu cietur, statim inde laudatur, aut vituperatur.
Minor per se patet. Neque est δύναμις sive facultas. Facul-
tates enim itidem naturaliter nobis insunt; prudentia non item,
ut ostensum. E. (2.) propter facultatem nec boni dicimur, nec
laudamur, propter prudentiam verò dicimur boni & laudamur.
E. Relinquitur itaque, quod sit *habitum*, & quidem intellectualis.

§. 9.

Sed hīc objiciunt (1.) Prudentia non est in intellectu. E. non
est virtus intellectualis. Antecedens probant, quia quicquid
in intellectu residet, illud oblivione sepeliri potest. At verò Pru-
dentia per oblivionem deleris non potest, teste Aristotele libr. 6.
Ethic. c. 5. ή λόγη Φρόντεως in εἰς. E. prudentia non est virtus
intellectualis. At hoc Resp. negando antecedens, quod non
univer-